

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 215/2011-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. mája 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. C., P., zastúpeného advokátom JUDr. M. W., K., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 Cob 50/2010 z 24. júna 2010, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. C. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. septembra 2010 doručená sťažnosť Ing. J. C., P. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. M. W., K., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Cob 50/2010 z 24. júna 2010.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou doručenou Okresnému súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) 17. marca 2005 domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by tento súd uložil obchodnej spoločnosti I., a. s., K. (ďalej len „žalovaná“), povinnosť zaplatiť sumu 80 461,29 € (2 423 976,70 Sk) s príslušenstvom ako nezaplatenú cenu za zhotovenie diela, ktoré vykonal pre žalovanú. Vec bola okresným súdom vedená pod sp. zn. 29 Cb 138/2005.

Okresný súd žalobu sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 29 Cb 138/2005 zo 6. marca 2008 zamietol. Potom, keď krajský súd na základe odvolania sťažovateľa uznesením sp. zn. 2 Cob 106/2008 z 29. januára 2009 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, okresný súd v poradí druhým rozsudkom sp. zn. 29 Cb 138/2005 z 26. novembra 2009 opäť žalobu zamietol a zaviazal sťažovateľa zaplatiť žalovanej trovy konania v sume 7 745,72 €.

Okresný súd podľa sťažovateľa žalobu zamietol s odôvodnením, že

- „... - v konaní nebola predložená konečná faktúra v zmysle bodu 5.3. zmluvy, z ktorej by boli zrejmé práce navyše...,*
- príloha č. 1 k zmluve č. 01/03 neexistuje...,*
- v dohodnutej cene diela v zmluve č. 01/03 bolo zahrnuté celé dielo vrátane interiérov...,*
- v konaní bolo preukázané, že žalovaná zaplatila za dielo sumu 8 186 355,50 Sk, pričom cena diela bola dohodnutá v sume 4 224 000 Sk bez DPH, čo... predstavuje veľký rozdiel medzi dohodnutou cenou a platbou za predmet diela.“*

Sťažovateľ upriamuje pozornosť na zmluvu o dielo č. 01/03 z 28. novembra 2003 (ďalej len „zmluva“), na základe ktorej sa ako zhotoviteľ zaviazal zhotoviť pre

objednávateľa (v označenom konaní žalovanú) dielo – realizáciu stavby (podľa projektu) „Stavebné úpravy bazéna Hotel...“ – a žalovaná sa zaviazala, že dokončené dielo prevezme, zaplatí sťažovateľovi dohodnutú cenu a poskytne mu dojednané spolupôsobenie. Konkrétne sa sťažovateľ odvoláva na články 5.1, 5.2 a 5.3 predmetnej zmluvy, podľa ktorých *„bola cena za zhotovenie predmetu zmluvy stanovená dohodou zmluvných strán vo výške 4 224 000,- Sk bez DPH. V čl. 5.3. zmluvné strany (teda aj žalovaný) súhlasili s tým, že navyše práce, ktorých potreba vznikne počas realizácie prác sa vyčíslia v konečnej faktúre. Cena za zhotovenie diela teda bola dohodnutá pevnou sumou s tým, že v prípade potreby vykonania navyše prác tieto bude oprávnený sťažovateľ faktúrovať a žalovaný povinný ich sťažovateľovi zaplatiť.“*

V nadväznosti na to sťažovateľ uviedol, že *„v súlade s uzavretou Zmluvou o dielo fakturoval žalovanému dodané práce a materiály, ktorých zaplatenie bolo predmetom konania nasledovnými faktúrami:*

- faktúrou č. 02/2004 zo dňa 29. 02. 2004, ktorá bola splatná dňa 16. 03. 2004 vystavenou na sumu 404 951,00,- Sk s DPH,

- faktúrou č. 05/2004 zo dňa 25. 03. 2004, ktorá bola splatná dňa 15. 04. 2004 vystavenou na sumu 1 399 491,20,- Sk s DPH.

Žalovaná suma okrem súčtu súm vyššie uvedených faktúr pozostávala ďalej zo sumy 619 534,50,- Sk, ktorá predstavovala neuhradenú časť faktúry č. 3/2004 zo dňa 29. 02. 2004, ktorá bola splatná dňa 16. 03. 2004 (vystavená na sumu 1 669 534,50,- Sk, žalovaný uhradil sumu 1 050 000,- Sk). Táto suma sa však nevzťahovala na úhradu ceny diela podľa uzavretej písomnej zmluvy o dielo z 28. 11. 2003. Touto faktúrou č. 03/2004 boli fakturované práce na interiéroch predmetnej stavby, na ktoré sa písomná zmluva o dielo nevzťahovala, čo potvrdil vo svojej výpovedi na pojednávaní dňa 8. 2. 2007 aj svedok Ing. P. M. Vzhľadom na uvedené je potrebné právne uzavrieť, že medzi stranami bola uzavretá písomná zmluva o dielo (ZOD 01/03) a následne aj ústna zmluva o dielo, ktorých predmet plnenia však bol odlišný, a preto je potrebné odlišovať aj práva a povinnosti z nich plynúce. Žalovaný ako objednávateľ znaleckého posudku č. 70/2004 ani nepožiadaval znalca o posúdenie oprávnenosti fakturácie faktúrou č. 03/2004 a nikdy jej správnosť nespochybňoval.“

Krajský súd rozsudkom sp. zn. 2 Cob 50/2010 z 24. júna 2010 o odvolaní sťažovateľa rozhodol tak, že prvostupňový rozsudok ako vecne správny potvrdil.

Sťažovateľ sa nestotožňuje so závermi krajského súdu uvedenými v odôvodnení jeho rozhodnutia z 24. júna 2010 a predovšetkým namieta, že „*odvolací súd nijak nereagoval na námietky... týkajúce sa:*

- *Existencie prílohy č. 1 k zmluve o dielo, ktorou bola projektová dokumentácia stavby,*

- *Rozlíšenia jednotlivých realizovaných a nerealizovaných platieb zo Zmluvy o dielo v prospech sťažovateľa, z inej Zmluvy o dielo v prospech tretej osoby (A., spol. s r. o.) a nakoniec v prospech sťažovateľa z ústne uzavretej zmluvy o dielo so žalovaným na interiéry. Krajský súd vôbec nereagoval na podrobné prepočty sťažovateľa uvedené v odvolaní, ktoré poukazovali na to, že v skutočnosti žalovaný nezaplatil zmluvne dohodnutú cenu diela a ani naviac práce. Zároveň sa nevysporiadal s tým, že zmluvne dohodnutá cena bola bez DPH a bez ďalšieho vychádzal z ceny úhrad s DPH,*

- *Nároku sťažovateľa na úhradu ceny naviac prác, ktorý sťažovateľ odôvodňoval nielen zmluvou ale aj vykonaným dokazovaním (výsluchy svedkov O. S., Ing. P. M., znalecký posudok, ktorý deklaroval výkon naviac prác minimálne v rozsahu sumy 716 526,40 Sk /23 784,32 EUR) a oprávnením aj iných osôb konať v mene žalovaného (§ 13, 15 a 16 Obchodného zákonníka),*

- *Predloženia konečnej faktúry, z ktorej boli zrejmé naviac práce, ktorá bola (i) pripojená k žalobe (ii) a bola aj súčasťou znaleckého posudku č. 70/2004 znalca Ing. D. S., ktorý bol a je súčasťou súdneho spisu.“.*

V súvislosti s uvedenými námietkami k záverom krajského súdu sťažovateľ zároveň tvrdí, že v predmetnom konaní bolo na základe predložených dôkazov preukázané, že „*strany sa v písomnej zmluve o dielo ZOD 01/03 dohodli na tom, že žalovaný uhradí za zhotovenie diela sťažovateľovi pevnú sumu a naviac práce. Takouto dohodou teda jasne deklarovali svoju vôľu tak sťažovateľ ako aj žalovaný, pričom z pohľadu predmetu sporu pred všeobecnými súdmi má osobitný význam zmluvný záväzok žalovaného zaplatiť*

sťažovateľovi popri pevne dohodnutej cene diela aj cenu navyiac prác podľa bodu 5.3. ZOD 01/03. V rámci zmluvnej úpravy platobných podmienok (bod 6. 2. ZOD 01/03) sa účastníci konania dohodli, že podkladom pre úhradu vykonaných prác budú faktúry vystavené sťažovateľom ako zhotoviteľom na základe súpisu vykonaných prác potvrdeného stavebným dozorom žalovaného ako objednávateľa (investora). V konaní pred všeobecnými súdmi sťažovateľ preukázal listinnými dôkazmi ale najmä výsluchom svedka Ing. O. S. (stavebného dozoru) splnenie zmluvne dohodnutých podmienok pre vznik jeho zmluvného nároku na zaplatenie pevne dohodnutej ceny diela ako aj ceny navyiac prác, t. j. existenciu súpisu vykonaných prác aj jeho potvrdenie stavebným dozorom žalovaného (investora).“.

Podľa názoru sťažovateľa rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 Cob 50/2010 z 24. júna 2010, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa sp. zn. 29 Cb 138/2005 z 26. novembra 2009, došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože „*ak za týchto okolností krajský súd neposkytol sťažovateľovi súdnu ochranu pred neplnením peňažných záväzkov žalovaného, jeho rozhodnutie nemožno považovať za ústavne konformné a vyhovujúce požiadavkám kladeným judikatúrou ústavného súdu a ESĽP*“.

Sťažovateľ taktiež tvrdí, že napadnutým rozsudkom krajského súdu bolo porušené aj jeho základné právo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu. V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ argumentoval doterajšou judikatúrou ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva a v podstatnom uviedol, že „*zo záväzkového vzťahu (Zmluvy o dielo) mu totiž vzniklo právo na zaplatenie jeho peňažnej pohľadávky voči žalovanému, ktoré mu krajský súd (a ani predtým okresný súd) nepriznal, čím neumožnil sťažovateľovi nadobudnúť vlastnícke právo k predmetnej pohľadávke a ani následne realizovať jednotlivé čiastkové oprávnenia vlastníka tejto pohľadávky (§ 123 Občianskeho zákonníka), a teda mu nezaručili pokojné užívanie majetku, ktoré mu garantuje dodatkový protokol a nesporne aj samotná ústava*“.

Na základe uvedeného sťažovateľ žiada, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a následne nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo Ing. J. C. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo pokojne užívať majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 Cob 50/2010 z 24. 6. 2010 porušené boli.

2. Rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 Cob 50/2010 z 24. 6. 2010 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Košiciach je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume 303,31 EUR na účet JUDr. M. W., advokáta, do troch dní od právoplatnosti nálezu.“

II.

V zmysle čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy

podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre poukazuje na to, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že jeho úlohou pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je zastupovať všeobecné sudy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je určená princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve.

Z toho vyplýva, že ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii právneho predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení tohto právneho predpisu, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Ochrany základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04).

Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neznamenajú právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ich účelovo chápať tak, že ich naplnením je len víťazstvo v takomto spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov ústavný súd na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu.

Krajský súd v napadnutom rozhodnutí najskôr poukázal na obsah odvolaním napadnutého (v poradí druhého) rozsudku okresného súdu, ktorý zamietol žalobu

sťažovateľa, pričom okrem iného v ňom uviedol, že súd prvého stupňa vykonaným dokazovaním zistil, že «žalobca Ing. J. C. ako zhotoviteľ a žalovaný ako objednávateľ uzatvorili dňa 28. 11. 2003 Zmluvu o dielo č. ZoD 01/03 na realizáciu stavby podľa § 536 a nasl. Obchodného zákonníka. Predmetom zmluvy je, že zhotoviteľ sa zaväzuje, že objednávateľovi dodá realizáciu stavby (podľa projektu) „Stavebné úpravy bazéna“ hotel... Rozsah prác podľa prílohy k zmluve. Zhotoviteľ sa zaviazal odovzdať dielo v termíne do 4. 2. 2003, včítane atestov zabudovaných materiálov a dokumentácie so zakreslenými zmenami, ktoré vznikli počas realizácie stavby.

Cena za dielo v rozsahu čl. III. zmluvy je stanovená dohodou zmluvných strán podľa § 2 zák. č. 19/96 Zb. o cenách. Cena za zhotovenie diela je 4.224.000.- Sk (bez DPH).

Podľa čl. 5.3. zmluvy, naviac práce, ktorých potreba vznikne počas realizácie prác, sa vyčísli v konečnej faktúre.

Z predložených výpisov z účtu žalovaného bolo preukázané, že žalovaný vykonal platby v prospech žalobcu v sume 5.194.210.- Sk, a to 877.193.- Sk za faktúru 02/2003 dňa 22. 12. 2003, 122.807.- Sk za faktúru 02/2003 dňa 13. 1. 2004, 182.689.- Sk za faktúru 03/2003 dňa 5. 2. 2004, 961.521.- Sk za faktúru 03/2003 dňa 10. 2. 2004, 2.000.000.- Sk za faktúru 02/2004 dňa 8. 12. 2003, 750.000.- Sk za faktúru 03/2004 dňa 22. 3. 2004, 300.000.- Sk za faktúru 03/2004 dňa 1. 4. 2004.

Ďalej bolo preukázané, že A., spol. s r. o. ako zhotoviteľ a žalovaný ako objednávateľ uzatvorili dňa 7. 11. 2003 Zmluvu o dielo ZoD 07/03 na realizáciu stavby „Stavebné úpravy bazéna“ hotel... v rozsahu podľa prílohy. Z výpisu z Obchodného registra Okresného súdu Prešov bolo zistené, že spoločníkom a konateľom spoločnosti je Ing. J. C. Z predložených výpisov z účtu bolo preukázané, že žalovaný vykonal platby v prospech A., spol. s r. o. v sume 2.992.145,50 Sk.

V Zmluve o dielo č. ZoD 01/03 si zmluvné strany dohodli cenu diela vo výške 4.224.000.- Sk a že naviac práce, ktorých potreba vznikne počas realizácie sa vyčísli v konečnej faktúre. V zmluve bola cena dohodnutá v zmysle § 546 ods. 1 Obchodného zákonníka. V konaní nebola predložená konečná faktúra v zmysle bodu 5. 3 zmluvy, z ktorej by boli zrejme naviac práce, ktorých potreba vznikla.

Poukázal na ust. § 536 ods. 2, 3, § 554 ods. 1, § 546 ods. 1 Obchodného zákonníka a na dohodu v zmluve o dielo č. 01/03. Podľa bodu 3. 1 zmluvy sa zhotoviteľ zaviazal dodať

objednávateľovi dielo spočívajúce v realizácii stavby „Stavebné úpravy bazéna“ hotel... Tento bod pri definovaní rozsahu prác, z ktorých malo dielo pozostávať, odkázal na prílohu č. 1 Zmluvy č. 01/03. V konaní ale žalobca nepredložil prílohu č. 1 zmluvy a tým je rozsah prác určený samotným dielom.

Zo zmluvy o dielo 01/03 vyplýva, že meniť alebo dopĺňovať text zmluvy je možné len formou písomných dodatkov, ktoré budú platné, ak budú riadne potvrdené a podpísané zástupcami oboch strán. Počas konania nebol predložený žiadny dodatok v zmluve.

Nie je možné stotožniť sa s názorom žalobcu, že v danom prípade bola uzavretá písomná zmluva a následne aj ústna zmluva o dielo. V konaní nebolo preukázané uzatvorenie zmluvy o dielo v ústnej forme, pretože neboli preukázané podstatné náležitosti zmluvy.

V konaní nebolo preukázané objednanie navyše prác a nebolo preukázané ani ich prevzatie. Pre úplnosť poukázal na to, že predmetom zmluvy č. 7/03, ktorú uzatvorili A., spol. s r. o. a žalovaný je tiež realizácia stavby „Stavebné úpravy bazéna“ hotel... Predmetné faktúry sú za práce na akcii „Bazén hotela...“. Pri posudzovaní potreby a rozsahu vykonania navyše prác dospel k záveru, že neboli preukázané v súlade so zmluvou a žalobca neoznačil žiadny dôkaz na ich preukázanie.».

V ďalšej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku formuloval krajský súd svoje vlastné právne závery k námietkam sťažovateľa vyjadreným v odvolaní, keď najmä uviedol:

«Odvolací súd prejednal odvolanie podľa § 212 ods. 1 O. s. p. a § 214 ods. 2 O. s. p. a po preskúmaní napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, a preto napadnutý rozsudok ako vo výroku vecne správny podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením súdu prvého stupňa, ktoré považuje za správne a dostatočné. Súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci na základe predložených a označených dôkazov, vec správne právne posúdil a vo veci správne rozhodol.

Zo spisového materiálu odvolací súd zistil, že nebolo sporné, že účastníci uzatvorili dňa 28. 11. 2003 Zmluvu o dielo č. 01/03, predmetom ktorej bolo dielo „Realizácia stavby (podľa projektu) „Stavebné úpravy bazéna“ hotel... Rozsah prác (viď príloha ZoD č. 1).

Dohodnutá bola cena diela 4.224.000.- Sk (bez DPH). Súčasne bolo dohodnuté, že navyše práce, ktorých potreba vznikne počas realizácie prác sa vyčíslia v konečnej faktúre. Uvedenými skutočnosťami odôvodňoval svoj nárok aj žalobca v žalobe. Predloženými výpismi z účtu žalovaného bolo preukázané, že žalovaný zaplatil žalobcovi zmluvne dohodnutú cenu diela. Potreba vykonania navyše prác nebola preukázaná a nebola vyčíslená v konečnej faktúre.

Podľa § 536 ods. 1 Obchodného zákonníka, zmluvou o dielo sa zaväzuje zhotoviteľ vykonať určité dielo a objednávateľ sa zaväzuje zaplatiť cenu za jeho vykonanie. V konaní nebolo preukázané, že medzi účastníkmi bola uzatvorená ústna zmluva o dielo, pretože ako správne konštatoval súd prvého stupňa nebolo preukázané, že došlo k dohode o podstatných náležitostiach zmluvy.»

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľa so skutkovými zisteniami súdu prvého stupňa (s ktorými sa krajský súd v namietanom rozsudku stotožnil) a predovšetkým s právnymi závermi, ktoré z nich všeobecné súdy (okresný súd a krajský súd) vyvodili, teda s interpretáciou a aplikáciou príslušných ustanovení právnych predpisov v jeho právnej veci.

Po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu v spojení so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení v poradí druhého rozsudku okresného súdu (sp. zn. 29 Cb 138/2005 z 26. novembra 2009) ústavný súd nezistil, že by skutkové zistenia okresného súdu, s ktorými sa krajský súd stotožnil (pri posudzovaní potreby a rozsahu zistenia vykonania navyše prác a ich uplatnenia v súlade so zmluvou), boli v takom rozpore s vykonaným dokazovaním, ktorý by mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do napadnutého rozsudku krajského súdu v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Rovnako tak nemožno hodnotiť za arbitrárne ani právne názory krajského súdu vychádzajúce zo skutkových zistení a vyjadrené v jeho rozsudku sp. zn. 2 Cob 50/2010 z 24. júna 2010, naopak, ide o právne závery, ktoré sú podľa názoru ústavného súdu aj keď stručne, ale ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnené, t. j. tak, ako to vyplýva z požiadaviek základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd nezistil, že by napadnuté rozhodnutie krajského súdu bolo svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou. Ústavný súd v takomto prípade nemá žiaden dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie záverov tohto súdu. Tvrdenia sťažovateľa preto podľa názoru ústavného súdu sledujú len dosiahnutie zmeny súdneho rozhodnutia, ktoré skončilo pre neho nepriaznivým výsledkom, čo však nemožno spájať s porušením jeho základných práv garantovaných ústavou ani porušením práv garantovaných dohovorom, resp. dodatkovým dohovorom. K porušeniu ústavou garantovaných práv totiž nemôže dôjsť takým rozhodnutím príslušného štátneho orgánu, ktorým tento orgán uplatní svoju právomoc v súlade s platnými právnymi predpismi.

Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozsudku krajského súdu preto ústavný súd konštatoval, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia dotknutých právnych predpisov, ktoré boli podstatné pre posúdenie veci, ústavne konformným spôsobom interpretoval a aplikoval, pričom jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné.

V súvislosti so sťažovateľovým prejavom nespokojnosti s napadnutým rozsudkom krajského súdu ústavný súd opätovne zdôrazňuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatoval, že medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala, že mohlo dôjsť

k ich porušeniu, čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Sťažovateľ tiež namieta, že rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 Cob 50/2010 z 24. júna 2010 došlo aj k porušeniu jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Ústavný súd v tejto súvislosti v nadväznosti na už uvedené poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07), ktorej súčasťou je aj právny názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a slobôd hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy a tiež právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení uvedených práv by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprosesných princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy a tiež v čl. 6 ods. 1 dohovoru, resp. v spojení s ich porušením (IV. ÚS 326/07, IV. ÚS 278/2010).

Z uvedeného vyplýva, že porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a tiež práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu možno v konaní pred ústavným súdom zásadne namietať len v spojení s namietaním porušenia základných práv, resp. ústavnoprosesných princíпов podľa čl. 46 až čl. 48 ústavy. Táto právomoc ústavného súdu však nie je zároveň spojená so vznikom jeho oprávnenia a povinnosti hodnotiť právne názory všeobecných súdov, ku ktorým dospeli na základe výkladu a uplatňovania zákonov. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým rozsudkom krajského súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ani jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak v danom prípade nemožno uvažovať ani o porušení jeho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a ani o porušení jeho práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. mája 2011